

Chương 505: Thảm Hoạ Cổng (41) - Quyết Định

(Số từ: 3131)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

20:31 PM 27/07/2023

Để cứu Ma vương, không cần bất cứ ai ở Edina phải hy sinh.

Vì làm như vậy sẽ dẫn đến việc mất đi sức mạnh của Edina.

Một sinh vật sở hữu hai Thánh tích, phi thường không thể đo lường được.

Cuối cùng thì số phận của Ellen cũng phải chiến đấu với Ma Vương. Do đó, cô không thể ở bên anh, bất kể tương lai như thế nào.

Nó chỉ củng cố thêm mối thù đã định trước của họ.

Dù Ellen có bị chi phối bởi những linh hồn báo thù hay không thì số phận của cô vẫn là chiến đấu với Ma Vương.

Vì vậy, không có gì thực sự thay đổi đáng kể.

Từ quan điểm này, lời khẳng định của Antirianus rằng không ai trong căn phòng này cần phải hy sinh có vẻ hợp lý.

Không phải ai ở đây cũng biết đầy đủ chi tiết về Ellen Artorius.

Tuy nhiên, tất cả họ đều biết rằng cô ấy đã miễn cưỡng trở thành niềm hy vọng của nhân loại với tư cách là đối thủ của Ma vương.

Charlotte nhìn chăm chăm vào cái bàn với vẻ mặt trang trọng.

—2 năm đã trôi qua kể từ sự cố Cánh cổng.

Charlotte và Ellen cùng chung cảm giác tội lỗi.

Cả hai đều tự chịu trách nhiệm vì đã không tin tưởng Reinhardt khi điều đó quan trọng nhất, dẫn đến tình cảnh hiện tại.

Họ dần vật bản thân với những lời trách móc không nguôi.

Charlotte lẽ ra đã có thể ở bên Reinhardt, nhưng Ellen thì không thể và định mệnh cũng không.

Charlotte biết rằng Ellen không có cách nào thoát khỏi gánh nặng tội lỗi và hối hận.

Nhưng giờ đây, sự tồn tại của Reinhardt đang gặp nguy hiểm.

Ellen sẽ sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình để cứu Reinhardt.

Bằng cách gánh lấy lòng căm thù và hy vọng của tất cả những linh hồn lang thang và bị chúng ăn mòn, cô ấy sẽ cố gắng cứu Reinhardt.

Ngay cả khi, cuối cùng, sự tồn tại của cô hợp nhất với các linh hồn báo thù và biến mất.

Charlotte biết rằng Ellen Artorius sẽ làm vậy nếu cứu được Reinhardt.

Cô sẽ không ngần ngại đưa ra lựa chọn đó.

Sau này, ngay cả khi có ngày cô thực sự phải chiến đấu với Reinhardt để giành lấy mạng sống của họ, nếu cách duy nhất để cứu anh ta bây giờ là lựa chọn đó, thì Ellen sẽ không còn lựa chọn nào khác.

Charlotte biết Ellen sẽ đưa ra quyết định gì khi cũng từng trải qua cảm giác tội lỗi và tự trách mình.

Mặt Harriet tái nhợt khi cô lắc đầu kịch liệt.

"Reinhardt sẽ không bao giờ, không bao giờ chấp nhận nó."

Bất kể Ellen có chấp nhận hay không, Harriet tin rằng Reinhardt sẽ không bao giờ cho phép tình huống như vậy xảy ra.

Và mọi người đều đồng ý với suy nghĩ của Harriet.

Những linh hồn báo thù trong Olivia ghét anh ta, và anh ta nghĩ rằng mình đáng bị chúng trừng phạt nên sẵn sàng thu nạp chúng vào cơ thể mình.

Reinhardt của hiện tại đang chết dần chết mòn vì sự thù hận, tức giận, tuyệt vọng và sự báo thù của quá nhiều linh hồn báo thù.

Vì vậy, ngay cả khi Ellen cố gắng mang gánh nặng đó cho anh ta, rõ ràng là anh ta sẽ không bao giờ chấp nhận nó.

"Tất nhiên, chúng ta phải tiến hành vấn đề này trong bí mật tuyệt đối. Sinh vật vĩ đại không bao giờ được biết chúng ta, những sinh vật thấp kém hơn, đang lên kế hoạch gì."

"Trong tình trạng suy yếu hiện tại của anh ấy, một thuật thôi miên đơn giản hoặc bùa ngủ sẽ khiến anh ấy ngủ trong một thời gian dài."

"Khi Đại nhân thức dậy sau giấc ngủ sâu, mọi thứ sẽ kết thúc."

"Không có lý do tại sao chúng ta không thể lừa dối anh ta hai lần."

Với một nụ cười nham hiểm, Antirianus nhìn vào một điểm trong phòng họp.

"Lôi Vương, cô không đồng ý sao?"

"..."

Đối mặt với ánh mắt ác ý đó, ngụ ý rằng cô ấy nên hiểu lời nói của ông ta, vì đã lừa dối nhà vua một lần với lý do phục vụ anh ta, Liana nắm chặt tay và nhắm chặt mắt lại.

"Thằng khốn nạn này..."

Lucynil nghiêng rặng khi trừng mắt nhìn Antirianus. Bực bội vì hành vi ác ý của mình, Lucynil không thể nhìn được nữa.

"Tại sao ông làm điều này? Tại sao... tại sao lại làm điều này?"

"Chúa tể của Wednesday, tôi nói không đúng sao? Hay là, cô ngoài tôi ra đề xuất biện pháp thay thế, cô còn có biện pháp nào khác sao?"

Cuối cùng, Lucynil phun trào.

"Tôi không có! Tôi biết là tôi không có! Ông nói đúng! Đúng vậy, ông nhất định đúng! Không còn cách nào khác... nhất định không có cách nào khác! Nhưng... tại sao ông chỉ nghĩ theo cách như vậy? Tại sao ông chỉ nghĩ theo hướng khiến người khác đau khổ?"

"Tốt..."

Antirianus cười.

"Nó không... thú vị sao?"

Trước tiếng cười độc ác kỳ lạ, Charlotte rùng mình.

Lucynil, chán ngấy với ác ý, đứng dậy và lạnh lùng lăm bằm.

“Người giống như một con quái vật ăn nước mắt.”

Lucynil bực bội đá vào cửa phòng hội nghị và bỏ đi, liếc nhìn Antirianus lần cuối.

"Ta thật sự ghét người."

"Thật đáng tiếc."

*Bang!

Không muốn giải quyết thêm nữa, Lucynil rời khỏi phòng họp.

Antirianus đã đúng.

Nó phải là sự lựa chọn tốt nhất.

Để đánh lừa Reinhardt một lần nữa.

Nhân danh làm việc đó vì Reinhardt.

Đưa ra một đề nghị mà chỉ người có khả năng xử lý tất cả mới có thể chấp nhận.

Bản thân những từ đó đã đúng.

Antirianus cũng vậy, đã tìm ra lựa chọn để cứu Đại nhân của mình với tư cách là người hầu trung thành của Reinhardt.

Quá trình diễn ra như thế này có được chấp nhận không, ngay cả khi kết luận là lòng trung thành?

Nếu ý định của ông ta chỉ đơn thuần là để tìm kiếm niềm vui.

Đó có thực sự là lòng trung thành?

"Xem ra không còn cách nào khác."

Nhưng cuối cùng, chỉ một kết luận như vậy là cần thiết cho một người trung thành thực sự.

"Tôi đồng ý."

Sarkegaar cũng đồng ý với kết luận đó.

Sau cuộc họp của Hội đồng Trưởng lão, Harriet lơ đãng đi dọc hành lang của Lâu đài Lazark.

Ý nghĩ về kế hoạch khủng khiếp cứ lờn vờn trong đầu cô.

Harriet lơ đãng bước đến cửa phòng ngủ của Reinhardt.

Khi cô mở cửa, Reinhardt đang ngủ.

—Ba người ở bên giường bệnh.

Olivia Lanze, nắm tay Reinhardt với vẻ mặt lo lắng.

Airi, đặt tay lên trán Reinhardt.

Còn Liana, không thể nhìn thẳng vào Reinhardt, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Olivia tiếp tục phục hồi cơ thể đang suy yếu của anh.

Airi bằng cách nào đó đã giữ được linh hồn đang sụp đổ.

Cả hai hầu như không giữ được cơ thể và linh hồn đang hấp hối của Reinhardt.

"Anh ấy như thế nào...?"

Olivia lắc đầu với vẻ mặt ủ rũ.

Không có dấu hiệu cải thiện, chỉ có suy thoái.

"Thời gian ý thức của anh ấy ngày càng ngắn lại."

"...Là vậy sao?"

Airi đã điều chỉnh để khiến Reinhardt mơ một cách yên bình khi anh bất tỉnh, để anh không phải chịu sự tuyệt vọng của những linh hồn lang thang.

Có thể bởi vì cô ấy là một con quỷ điều khiển những giấc mơ, một trong những người mạnh nhất trong số họ.

Điều may mắn là Airi rất thành thạo trong việc sử dụng sức mạnh này cho mục đích chữa bệnh chứ không phải để mê hoặc.

Xoa dịu giấc mơ chữa bệnh của nhiều người, cô đã phần nào xử lý được tình trạng bất tỉnh của Reinhardt, không khác gì đang ở giữa hỗn loạn.

Harriet đứng yên lặng, nhìn xuống Reinhardt, nước da của anh cho thấy anh đã trở nên tồi tệ biết bao.

Harriet cố gắng hiểu mức độ đau đớn mà Reinhardt đang phải chịu đựng.

"Tình hình... nghiêm trọng đến mức nào?"

Harriet hỏi Olivia, người duy nhất thực sự biết mức độ đau đớn của Reinhardt. Mặc dù Airi đang kiểm soát giấc mơ của mình, Olivia vẫn nói nhỏ nhẹ trong khi nhìn Reinhardt đang ngủ say trong đau khổ.

"Chưa bao giờ trong đời tôi gặp phải bất cứ điều gì khủng khiếp như vậy."

Olivia bắt gặp ánh mắt của Harriet.

"Ngay cả khi tôi có thể chịu đựng được, ngay cả khi tôi có thể tiếp nhận sự đau khổ của Reinhardt và tiếp tục sống... nỗi kinh hoàng của nó sẽ khiến tôi quá sợ hãi để chấp nhận nó."

Nghe về nỗi đau không thể chịu nổi này, vẻ mặt của Harriet trở nên ủ rũ. Cô ấy hiểu tình cảm của Olivia đối với Reinhardt.

Olivia đã được Reinhardt giải cứu nhiều lần và cô ấy đã trả ơn.

Harriet biết Olivia sẽ sẵn sàng chết vì Reinhardt mà không cần đắn đo suy nghĩ.

Olivia sẽ làm điều đó nếu cô ấy có thể tự gánh vác gánh nặng.

Tuy nhiên, nỗi sợ hãi và khủng bố vẫn đóng một vai trò.

Trải nghiệm kinh hoàng đến nỗi ngay cả một người như Olivia cũng không khỏi dao động.

Vô số linh hồn báo thù tìm cách kiểm soát linh hồn cô, gây ra nỗi đau tinh thần to lớn.

Không quen với nỗi đau tinh thần, Harriet càng cảm thấy sợ hãi và thương hại Reinhardt.

Chịu đựng điều này một mình đã là một kỳ tích đáng chú ý, nhưng mong đợi Reinhardt chịu đựng nhiều hơn nữa dường như chỉ là tưởng tượng thuần túy.

Chính vì vậy, Chúa tể của Saturday đã đề xuất một kế hoạch kinh hoàng để chuyển gánh nặng này sang cho Ellen.

Olivia, nắm tay Reinhardt, nhìn xuống.

"Cô ấy... có thể chịu được điều này...?"

Giọng nói của cô truyền tải sự pha trộn giữa thất bại và bất an.

Nhiều người muốn tự gánh lấy gánh nặng này.

—Airi, Harriet, Olivia, Liana, và thậm chí cả một số Trưởng lão như Sarkegaar.

Tất cả họ đều muốn tự mình gánh lấy gánh nặng này.

"Tại sao tôi không thể...?"

Giọng nói của Olivia phản bội sự tuyệt vọng của cô ấy.

"Không phải như vậy..."

Harriet lắc đầu.

"Ý cô là gì?"

"Vấn đề không phải là cô có thể chịu đựng hay không."

"...Cái gì?"

Chúa tể của Saturday đã không đề xuất kế hoạch vì Ellen có khả năng chịu đựng được thử thách của Reinhardt.

Bỏ qua lời đề nghị khủng khiếp của Antirianus, không cần phải đặt câu hỏi về sự lựa chọn của Ellen nếu cô ấy chấp nhận một lời đề nghị như vậy.

Ellen chắc chắn sẽ đồng ý với nó.

Cảm giác tội lỗi của cô đối với Reinhardt sẽ thao túng cô.

Ai đó phải hy sinh, và hầu hết những người có mặt không thể tự mình hy sinh.

Nếu những linh hồn báo thù ăn thịt những cá nhân này, tổn thất cho Edina sẽ rất lớn.

Logic của Antirianus để hy sinh Ellen rất đơn giản.

Không phải vì Ellen Artorius phi thường và có khả năng đối phó với những linh hồn báo thù này.

Số mệnh của Ellen là kẻ thù của Edina và Ma Vương.

Vì vậy, sẽ có gì khác biệt nếu cô ấy trở thành kẻ thù thông qua sự thù hận và hợp nhất với các linh hồn? Nếu cô ấy

đã được định sẵn là kẻ thù, cô ấy cũng có thể chấp nhận gánh nặng của Reinhardt và trở thành một kẻ thù thực sự. Ellen không thể thiếu được với Edina, sẵn sàng hy sinh. Đó là lý do đằng sau lời đề nghị của Antirianus.

"Ngay cả khi cô ấy không thể chịu đựng được, ngay cả khi Ellen gục ngã và đánh mất chính mình, điều đó chẳng liên quan gì bởi vì cô ấy là kẻ thù... đó là mấu chốt của nó..."

"..."

Đặt câu hỏi về tính khả thi sang một bên, tất cả bắt nguồn từ một phân tích lợi ích chi phí tàn bạo.

Mỗi cá nhân ở Edina đều quan trọng đối với vương quốc. Edina sẽ bị tổn thất nếu bất kỳ ai trong số họ được giao nhiệm vụ này và sau đó bị trục xuất.

Vì vậy, nếu Ellen, người được định sẵn trở thành kẻ thù và sẵn sàng gánh vác mọi trọng lượng, đảm nhận trách nhiệm này, Edina sẽ không gặp bất kỳ tổn thất nào.

Nó chỉ đơn thuần là một cuộc tranh cãi về chi phí-lợi ích một cách nhẩn tâm.

Ellen có thể xoay sở được, hoặc cô ấy có thể bị thu hút. Nhưng là một sinh vật phi thường, cô ấy sẽ không chết như những người khác khi cơ thể cô ấy suy yếu. Ít nhất, cô ấy có thể trở nên mạnh mẽ như Olivia.

Nếu cô ấy kiên trì, có lẽ cô ấy có thể sánh ngang với sức mạnh của Reinhardt.

Cô thậm chí có thể vượt qua anh ta, nhưng theo quan điểm của Edina, số phận của Ellen không liên quan, và đó là lý do tại sao kế hoạch được đưa ra.

Do đó, Olivia không cần phải cảm thấy thua kém hay bị Ellen đánh bại.

Đề xuất không được thực hiện bởi vì Ellen có thể chịu đựng được.

Không thể phủ nhận, Ellen là một người có giá trị theo quan điểm của Edina, nhưng không phải theo quan điểm của Reinhardt.

Vì vậy, họ phải đánh lừa Reinhardt một lần nữa.

Đôi mắt của Olivia mở to khi cô nắm chặt tay Reinhardt.

Cô ấy không thích Ellen.

Sự ghét bỏ của cô dành cho Ellen chỉ tăng lên.

"..."

Nhưng nó có được chấp nhận không?

Chỉ vì Ellen đồng ý hy sinh, đề xuất một kế hoạch như vậy có đúng không?

"Thay vào đó, hãy để tôi..."

Liana, đang nhìn ra ngoài cửa sổ, lên tiếng.

"Tôi không nên là người làm điều đó?"

Ellen là người ngoài cuộc trong vấn đề này và trách nhiệm thuộc về Liana.

Thay vì đột ngột áp đặt sự hy sinh lên Ellen, Liana sẽ tự mình gánh vác nó không phải là đúng sao?

Không bị điều khiển bởi những linh hồn báo thù mà chịu đựng cho đến khi cơ thể cô không chống chọi được với tinh thần kiệt quệ.

Ít nhất thì Liana cũng nên cố gắng chịu đựng chứ?

Khuôn mặt của Liana, khi cô ấy nói với sự kiên quyết, hằn sâu cảm giác tội lỗi và tự trách móc.

Không chắc liệu Ellen có xoay sở được không.

Liana không thể bác bỏ ý nghĩ rằng thay vào đó cô ấy nên gánh vác gánh nặng và bị trục xuất khỏi Edina.

Liana vật lộn với tình huống người khác liên tục phải gánh chịu hậu quả cho hành động của mình.

Liana là cần thiết ở Edina.

Vì vậy, lập luận của Antirianus là không nên hy sinh cô ấy, nhưng Liana không nhất thiết phải tuân theo đề xuất đó.

"Liana."

Airi khẽ gọi tên Liana.

"Lại đây nào."

“...Được.”

Airi ra hiệu cho Liana đến bên cô ấy khi cô ấy đặt tay lên trán Reinhardt.

"Tôi sẽ cho cô thấy hình ảnh của sự tuyệt vọng và những linh hồn báo thù mà Reinhardt đang trải qua trong giây lát." Hình ảnh của sự tuyệt vọng và những linh hồn báo thù ẩn sâu trong ý thức của Reinhardt.

"Tôi chỉ nhìn thấy nó trong một thời gian ngắn, nhưng tôi không nghĩ rằng tôi có thể chịu đựng được."

Airi liếc nhìn Liana, như thể hỏi liệu cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, và hứa chỉ tiết lộ một phần nhỏ của những hình ảnh đau khổ.

"...Vâng cho tôi xem."

Nếu Liana có thể chịu đựng được điều này, cô ấy có thể thực sự là người chịu đựng nó.

Nếu cô ấy thậm chí không thể xử lý một phần của nó, Liana sẽ chỉ phải đối mặt với một kết cục bi thảm.

Airi thận trọng nắm lấy tay Liana.

"...!"

Sau khi chỉ chứng kiến một phần của sự đau đớn đó, Liana rơi vào trạng thái hôn mê kéo dài hai ngày.

*Shrrring

Khi Lament biến trở lại thành một thanh kiếm bình thường và tra vào vỏ, Ellen đi xuống từ đồng xác quái vật bị đánh bại dã man.

Những người lính chào mừng Ellen khi cô ấy mặc áo giáp bạc.

"Cô đã làm tốt."

"Tất cả các khu vực lân cận đã được dọn sạch chưa?"

Ellen quan sát vùng đồng bằng giờ đã yên tĩnh và leo lên con ngựa mà một thành viên trong đội đã mang đến cho cô.

"Vâng, chúng tôi vừa nhận được tin từ Shanapel rằng việc đảm bảo an toàn cho cuộc hành quân của quân đội đã được hoàn thành."

"Vậy thì tôi sẽ quay trở lại. Xin hãy đảm nhận việc lãnh đạo đội."

"Hiểu!"

-Hee-hee-heeng!

Khi Ellen thúc ngựa, con bạch mã bắt đầu phi nước đại.

Người Anh hùng, được trang điểm trong bộ áo giáp bạc nổi bật với Áo choàng của Thần Mặt Trời phủ trên nó và

Thánh kiếm của Thần Mặt Trăng ở thất lưng, lao qua đồng bằng rải rác xác quái vật.

Ở ngoại vi của đồng bằng, xác chết của những con quái vật nằm rải rác.

Sau khi cưỡi ngựa được một lúc, Ellen phát hiện ra làn khói trắng bốc lên từ phía bên kia những ngọn đồi.

Khi cô băng qua ngọn đồi cuối cùng, một vùng đồng bằng rộng lớn trải dài trước mặt cô, với những căn lều dày đặc ở xa hết tầm mắt.

Đội quân ghê gớm nhất của loài người.

Và vì lý do đó, đây là Lượng lượng tinh nhuệ cuối cùng của nhân loại.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

69110000814828

BIDV-CN Đồng Tháp

mo

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading